

Gyógyulás útján napló

[2013. március]

1.

Furcsa, vakító az a nap,
amely az égen a vékony
felhő túloldaláról
próbál világítani, és íme:
sikerül neki valamennyire.

Ma reggel is havazott.
Most délfelé tart már az idő,
részben észlelni valami szelet.
Rázogatja a hóval fedett
levelű fiatal kerti fákat.

Ház tetejéről ugrik a macska
az ágra, a fáról a madárka
elrepül, s az öregebb
fák ebben a gyöngye szélben merevek.

Ebéd előtt az Öregek Házában
csönd van és nyugalom,
gyerek számítógéppel, pontosabban
lappal látogatóba jött,
hogyan velem legyen.

A megszelídített téli Nap
lassan mászik Nyugat felé.
Vízszintesen és lassan távozik a füst
az apró ház kéményéből, amely
éppen az ablakunkkal szemben van.

2.

Emlékeim
megmaradtak,
az éjszakák
szörnyen teltek,
megmozdulni
nem lehetett,
borzalmakat
tűzni kellett,
ágyam mellől

szekrénykémet
jó messzire
el is tolták,
a legtöbbször
el sem értem,
éhes voltam
minden délben,
és letették
messze tőlem
szekrénykére
az ebédem,
amikor már
ülni mertem,
jobb kezemmel
elvehettem,
bal kezemmel
kanalaztam,
levesekkel
jól is laktam,
másodikat
nem is ettem,
ha megsózták,
nem ehettem,
nem is tudtam
sósat enni,
műtét után
akárcsak a
fejjavító
műtét előtt
valamiket
nem ehetni.

3.

Ma nap sűt, világít a hó,
felhőből nincs egy darab sem.
Az ablakon a napfény bejön,
s melegít rettentően.

Engem két hete hoztak a házba.
Öregek Házában épülök újra most.
Idegességet már sikerült elérnem:
jó jel, közelítek az egészséghez.

Vagy csak a börtönt nehéz már elviselnem.
De hát a szabadsággal élni még nem tudok.

S amit látok az Öregek Házában,
egyelőre maradjon csak titok.

Szomorúság miatt
a versem úgy dobog.
Az életet nagyon akarni kell.
Másképp nem gyógyulok.

Sétálni egyelőre nem tudok.
Jönni és menni
itt van a lépcső,
itt van két szoba.

Az ablakon kinézek,
látom, hogy süt a nap.
És azt is látom,
hogyan a hó nem olvad,
hideg lehet tehát.

S a völgymedence felső
oldalán mutatkozó hegy
kőből van, hóval befedve,
alacsonyan és fényesen.
Keletről készülnek a felhők,
az idő is telik, sötét lesz,
majd ismét éjszaka.
Alszunk majd reggelig,
és aztán örülünk a fénynek.
Nem panaszkodunk.

4.

Öregek Házában lehettem,
érdekes gyógyító közegben.
Két hét múlva már megköszöntem.

Ha a Karácsony otthon érne,
szívembe jönne nyugalom.
Szülvészkor otthon kell lennem:
a babonámat nem adom.

December közepén már várom
a megoldásokat. Mégse látom.
Novemberben lettem beteg.
Garzonban laknom nem lehet.

Így hát sírtam is, mert úgy véltem,
rossz megoldásra nem cserélem
kopott, romlott garzonomat.
Lakás bérleté engem is ijesztget.

Az élet nem könnyű, hogy
jó legyen, jobb legyen, legjobb legyen
– mielőtt egyszer vége lesz.

Sírásom után végül jó hírt kapok.
Mosolyognak az angyalok.

5.

Hideg van, füstölög a kémény.
A fülem és a gyerekeim beteg.
Váradon pénteken Törzsasztalt
rendeztek, s felolvasták versemet.

Szombaton nem jár az autóbusz.
Felhívtam a gyereket.
Maradjon otthon,
ne látogasson,
inkább gyógyuljon, ha már beteg.

Betegségem napjait számolom.
Mióta kezdődött, több mint egy hónap.
Minden nap jött hozzám azóta a lányom.
Nem is csoda, ha kiborul s beteg.

Így van, ha számolom a napokat.
Három hete s egy napja, hogy műtöttek.
Két hete s egy napja, hogy a kórházból
kittettek, s itt vagyok, ahol az öregek.

Gyógyulnom kell és élnem egészségesen.
Most sajnálom a beteg gyereket.
Gyűjtök pozitív gondolatokat, és
tervezek értékes életet.

(A szörnyű dolgok nem nekem valók.
A tévében feszít a Daktari.
Péter nem veszi fel a telefont,
pedig szombat van – épp a harmadik.)

6.

Csúszós ösvényen macska lépeget.
Bezárt kapun átmászik s eltűnik.
Felfelé száll a füst. Hideg jön.
És engem riaszt még a tél,
de már nem oly nagyon.

Az öregek örültek a hónap,
pár napig csak az értelmesebbek
rettegtek azonnal csúszós utaktól.

Én szeretnék
legalább ilyenkor
olyan országban élni, ahol nincs havazás,
és nincs sok mínusz.
Ahol a megfagyás veszélye
senkit sem fenyeget.

És ugye megbocsájtható
nekem, hogy ezt az országot, ahol
minden sokba kerül,
és a munkáért keveset fizetnek –
kicsit sem kedvelem már.

Mert szabadsága csak azt jelenti:
ha van rá pénzed, innen elmehetsz.

Hogyha szerencséd van,
munkát is kaphatsz
olyan országban, amely
emberi életet is biztosít.

Magyarlóna, 2012. 12. 15–17.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Kinde Annamária

Látó Szépirodalmi Folyóirat